

mini przewodnik

free

7 atrakcji turystycznych
+ współrzędne gps

po!skaniezwykla
masa miejsc godnych uwagi

**Ignalino - Aukštaitijos nacionalinis
parkas - Aukštocki Park
Narodowy**

wydrukuj i zabierz na wycieczkę!

Ignalino

Aukštaitijos nacionalinis parkas - Aukštacki Park Narodowy

Jest pierwszym w kraju parkiem narodowym. Założony w 1974 roku w północno-wschodniej części Litwy na obszarach pogranicza litewsko-łotewsko-białoruskiego. Park leży w okolicach miasteczka Ignalino (7 tys. mieszkańców) i zajmuje ponad 40 tysięcy hektarów. 70 procent jego powierzchni zajmują lasy iglaste. Nietrudno tu spotkać łosia, rysia, norkę kanadyjską, jelenia, sarnę, dziką, wilka, lisa, bobra, zającą. Gościnnie docierają w te okolice niedźwiedzie. Prawdopodobnie przechodzą ze strony białoruskiej, bo na Litwie niedźwiedzie wytępiono przed kilkudziesięciu laty.

Niezwykłą atrakcją w Aukštackim Parku Narodowym są też miejscowe wioski. Wśród lasów i jezior jest ich tu ponad sto. A mieszka w nich zaledwie około 2000 ludzi. Największa – Kaltanėnai nad jeziorem Žejmianą (Žeimenys, ponad 4 km² i 6 m średniej głębokości), liczy 300 mieszkańców, a 10 wsi liczy ponad 100 mieszkańców. Reszta to przycupnięte wśród lasów małe wioseczki. Niektóre, jak Strazdai, Varniškės, Suminai, czy Paluškė, położone zazwyczaj nad brzegiem któregoś z tutejszych jezior, wyróżniają się oryginalną zabytkową architekturą – drewniane domy i także zabudowania gospodarskie z wiekowych drzew, tradycyjne studnie, z żurawiem oraz wciąż czynne młyny wodne.

Na terenie parku jest 126 większych i mniejszych jezior, przeważnie w centralnej jego części. Polodowcowe jeziora często są połączone rzeczułkami, dzięki czemu tworzą długie trakty wodne ciągnące się na północ i północny zachód w kierunku cofania się lodowca. Akweny wodne zajmują łącznie 15 procent powierzchni parku. Wśród jezior królują Kretuonas, Dringis i Baluškėnas. Zdobione kilkoma wysepkami są zaliczane do największych. Mniejsze są zwykle płytkie i z biegiem czasu przekształcają się w bagna, jak te najmniejsze, porośnięte trzciną, jeziorka koło wsi Lukna.

Wyjątkowym jest jezioro Žeimenys (Żejmiana). Ma 12 km długości i 1 km szerokości oraz szybki nurt, wobec czego przypomina bardziej wartką rzekę niż statyczne jezioro. Stąd też bierze swój początek wartka rzeka Żejmiana. Na terenie parku znajduje się także najgłębsze i położone najwyżej nad poziomem morza (165 m) jezioro na Litwie. To otoczone wysokimi brzegami o łącznej długości 9,5 km, Tauragnas. Głębia dochodzi tu nawet do 60,5 metrów.

Ważnym ośrodkiem na terenie Parku jest Paluškė – miejscowość wspominana przez źródła historyczne w 1651 r. Na szczególną uwagę zasługuje miejscowy drewniany

kościółek z 1757 r., którego wizerunek zdobił kiedyś banknot 1-litowy. Został on jednak wycofany z obiegu i zastąpiony monetą W Paluškė znajduje się centrum informacji turystycznej. Stąd też prowadzą szlaki turystyczne piesze i kajakowe. Droga do tej miejscowości prowadzi przez Ignalinę, która ma połączenie kolejowe z Wilnem.

55°21'16"N 26°01'21"E | na mapie:A

Wilno

Lietuvos nacionalinis muziejus - Litewskie Muzeum Narodowe

Jest to najstarsza placówka muzealna na całej Litwie. Współczesne muzeum powstało z Muzeum Historyczno-Etnograficznego, złożonego w 1856 roku z prywatnych zbiorów hrabiego Eustachego Tyszkiewicza. Ponadto muzeum uzupełniają bogate ekspozycje archeologiczne, etnograficzne i historyczne. Na zbiory składają się królewskie i magnackie portrety, arras, stara broń i sprzęty liturgiczne oraz zabytkowe meble i przedmioty z rezydencji magnackich Radziwiłłów i Tyszkiewiczów. Turyści z Polski niewątpliwie zwrócą uwagę na portret Stanisława Augusta Poniatowskiego. Stoi tu też marmurowy stolik, na którym ostatni król Rzeczypospolitej podpisał w Grodnie akt abdykacji po trzecim rozbiore. Ekspozowane są tu także galerie portretowe wybitnych działaczy kultury okresu romantyzmu: Mickiewicza, braci Śniadeckich, Lelewela, Dowkonta, Narbutta, Moniuszki, Ogińskiego. Osobne ekspozycje zawierają pamiątki z okresu powstania listopadowego i styczniowego na Litwie i Żmudzi. Kolejna osobna ekspozycja poświęcona jest najnowszej historii Litwy – latom 1918–1939 oraz w okresie radzieckim. Szczególnie cenne w tych zbiorach są stare zdjęcia, pocztówki oraz mapy przedwojennej Wilna. W muzeum są też zbiory poświęcone wileńskim dziejom licznych tu niegdyś mniejszości narodowych: Żydów, Karaimów, Tatarów i Białorusinów. Muzeum jest też ważnym ośrodkiem spotkań historyków miejscem okazjonalnych ekspozycji muzealnych, również z

zaprzyjaźnionych muzeów zagranicznych. W tym muzeum, między innymi, był eksponowany obraz Jana Matejki „Bitwa pod Grunwaldem”. Ciekawostką jest to, że z powodu wielkości obrazu, nie można było go wnieść do muzeum przez drzwi, dlatego też do sali ekspozycyjnej sławne malowidło wniesiono przez poszerzony specjalnie otwór okienny na piętrze muzeum. Litewskie Muzeum Narodowe znajduje się u stóp Baszty Giedymina, w podłużnym budynku tzw. nowego Arsenału, przy Arsenalo gatve 1

54°42'17"N 25°17'01"E | na mapie:B

Wilno

Šv. Kazimiero bažnyčia (Jezuitu) - kościół św. Kazimierza (Jezuitów)

Tuż przy Placu Ratuszowym, przy Didžioji gatve 34 (ul. Wielka) znajduje się kolejna okazała świątynia Wilna – Šv. Kazimiero bažnyčia (Jezuitu) - kościół św. Kazimierza (Jezuitów). Barokowa budowla wzorowana była na rzymskiej bazylice Il Gesù.

Wileński kościół wznoszony był w latach 1605-1616 z inicjatywy jezuitów, zaraz po kanonizacji św. Kazimierza (Jagiellończyka, patrona Litwy). Świątynia zbudowana jest na planie krzyża łacińskiego. Fasada zdobiona dwoma bocznymi wieżami. Wewnątrz znajduje się wysoka i szeroka nawa główna oraz transept. Przecięcia naw wieńczy imponująca kopuła o wysokości 40 m i średnicy 17 m, ze złotą koroną jagiellońską, z latarnką zwieńczoną księżycą

mitrą.

Zawiłe losy tego kościoła obrazują nie mniej zawiłe dzieje miasta. W 1812 r. wojska napoleońskie urządziły w kościele magazyny zbożowe. Po upadku powstania listopadowego, carskie władze zarządziły przerobienie kościoła na cerkiew. Po dobudowaniu zaś w 1867 roku bizantyjskich kopuł, kościół zamieniono w sobór św. Mikołaja. Podczas I wojny światowej niemieckie wojska okupacyjne przekształciły świątynię w garnizonowy kościół protestancki. Po II wojnie światowej, aż do marca 1989 r., w kościele mieściło się Muzeum Ateizmu.

54°42'17"N 25°17'01"E | na mapie:C

Wilno

Šv. Apaštalu Petro ir Povilo

bażnica - Kościół św.św. Piotra i Pawła

Wybudowano go nad brzegiem Wilii, od której dziś świątynia jest oddzielona Antakalnio gatve (ul. Antokolska). Kościół św. Piotra i Pawła jest jednym z najstarszych Wilnie, gdyż jako pierwszy drewniany kościół na Antokolu powstał prawdopodobnie już za czasów Jagiełły. Tradycyjna w takim przypadku legenda głosi, że świątynię wzniesiono w miejscu praktyk pogańskich sprzed chrztu Litwy. Na Antokolu prawdopodobnie oddawano cześć pogańskiej bogini miłości Mildzie.

Budowę kościoła w obecnej postaci zainicjował Michał Kazimierz Pac. Budowę świątyni rozpoczęto w 1668 r., prawdopodobnie jako wyraz ślubowania słynnego hetmana złożonego w obliczu zagrożenia własnego życia. Przy budowie kościoła św. Piotra i Pawła został zatrudniony krakowski architekt Jan Zaor. Wzniesiona na wzór bazyliki watykańskiej świątynia była położona wtedy daleko poza granicami ówczesnego miasta. Została więc otoczona murem, na którego bokach zbudowano cztery baszty-kaplice. Fundator kościoła pochowany został pod progiem świątyni, a na jego grobie położono płytę z napisem: „Hic jacet peccator”, czyli „Tu leży grzesznik”.

Dziś, nazywana „perłą litewskiego baroku”, świątynia należy do najcenniejszych zabytków na Litwie. Zwiedzający mogą podziwiać stricte barokową fasadę z dwiema niewysokimi wieżami oraz portalem zdobionym antycznymi kolumnami, puttami, rodzimym herbem Paców i szerokimi pasmami gzymsów. Nad dekoracyjnym balkonem i oknem umieszczono łaciński napis: Regina Pacis fundat nos in pace (Królowo Pokoju, zachowaj nas w pokoju), który wydaje się być pomyślny, jako gra słów, nawiązująca do nazwiska fundatora świątyni.

Wnętrze kościoła jest niezwykle bogate w zdobienia. Ściany i sklepienia świątyni są wręcz usiane stiukowymi dekoracjami, białymi ornamentami, obrazami i rzeźbami. Kompozycji figuralnych jest w świątyni ponad 2000. Na szczególną uwagę zasługuje zwisający z kopuły żyrandol, który, podobnie jak ambona, ma kształt piotrowej łodzi. Tak bogaty wystrój wnętrza, gdzie udało się pogodzić monumentalność z lekkością wykonania jest w dużym stopniu zasługą włoskich rzeźbiarzy Jana Baretto i Mikołaja Piano sprowadzonych do Wilna specjalnie z Mediolanu. Kościół św. Piotra i Pawła znajduje się przy Antakalnio gatve 1 (ul. Antokolska).

54°41'38"N 25°18'21"E | na mapie:D

Wilno

Triju kryžių kalnas - Góra Trzykrzyska

Na prawym brzegu Wilenki, naprzeciw Góry Zamkowej z Basztą Gedymina. Na szczycie wzgórza stoją trzy białe krzyże. To także jeden z symboli Wilna. Górę zwaną dawniej Łysą lub Krzywą, legendy wiążą z dziejami Litwy. W pogańskich czasach miano na tej właśnie górze zamęczyć siedmiu misjonarzy. Ciała czterech z nich zrzucano ze stromej góry do wód Wilenki, zaś trzech pozostałych przybito do krzyży i postawiono na górze.

Zaraz po chrzcie Litwy te trzy drewniane krzyże miały być świadectwem przyjęcia przez chrześcijaństwa. Miało mieć to wymiar bardziej praktyczny, gdyż przekaz ten miał zapobiegać najazdom krzyżackim. Pierwszy wiarygodny zapis źródłowy o krzyżach na górze Łysej pochodzi jednak dopiero z lat 1613-1636 r. W 1740 r. zmuszane krzyże zamieniono nowymi. Te z kolei rozebrano po powstaniu styczniowym.

Nowe krzyże, z żelbetonu, postawiono dopiero w 1916 r. podczas okupacji niemieckiej. Inicjatorem odbudowy krzyży był ks. prałat Kazimierz Michałkiewicz, zaś autorem projektu Antoni Wiwulski. Krzyże przetrwały burzliwy okres II wojny światowej, lecz w 1951 r., na rozkaz władz radzieckich pomnik wysadzono pewnej nocy w powietrze. Resztki usunięto z góry, bądź zakopano na miejscu.

W okresie restytucji niepodległości Litwy, odbudowane też zostały Krzyże. Do ich odbudowy wykorzystano pozostałości po starych. Nowe są prawie identyczne, lecz prawie o 2 metry wyższe od przedwojennych. Krzyże zostały odbudowane jako pomnik ofiar stalinizmu na Litwie. Ich uroczyste odsłonięcie nastąpiło 14 czerwca 1989 r. Góra Trzykrzyską otacza Kalnu parkas (Park Górny). Stojąc u podnóża Trzech Krzyży mamy także wspaniały widok na Stare Miasto.

54°41'13"N 25°17'53"E | na mapie:E

Wilno "Republika Zarzecze"

Zarzecze (lit. Užupis), to jedna z najstarszych dzielnic Wilna leżąca na prawym brzegu rzeki Wilejki. Miejsce to upodobał artyści, nazywane jest wileńskim Montmartrem lub Republiką Zarzecze. Jest tutaj wiele galerii i urokliwych kafejek. Dzielnica posiada swoją Konstytucję, w której zawarte są prawa i zasady, którymi w życiu powinni kierować się jej mieszkańcy. Oto niektóre z nich: Człowiek ma prawo się mylić; Kot nie jest obowiązany kochać swego gospodarza, lecz w trudnej chwili powinien mu pomóc; Człowiek jest odpowiedzialny za swoją Wolność; Człowiek ma prawo być różnych narodowości. Dokument jest opatrzony następującym podpisem autorów: "Konstytucja została spisana przez dwóch obywateli Republiki Zarzecze: Tomasa & Jeffersona & Čepaitisa i Romasa & George Washington & Lileikisa, wczesnym wieczorem któregoś z dni 1997 roku."

Republikę proklamowano w 1997 roku, a Dzień Niepodległości obchodzony jest tam zawsze 1 kwietnia. W 2002 roku artyści Zarzecza ustawili na wysokiej (8,5 m) kolumnie rzeźbę Anioła Zarzecza (Užupio angelas), dłuta rzeźbiarza Romasa Vilčinskasa. Rzeźba symbolizuje związek nieba z ziemią. Republika Zarzecza posiada swego prezydenta, flagę, naznaczonego biskupa, dwie parafie, ambasadora w Moskwie i dwunastoosobową armię. W knajpce Zarzecze obraduje zarzeczański "rząd". Konstytucja wypisana jest na tablicach w kilku językach, także w polsku. Na Zarzeczu przed pierwszą wojną światową mieszkali Konstanty Ildefons i Natalia Gałczyńska, tutaj urodziła się Kira Gałczyńska.

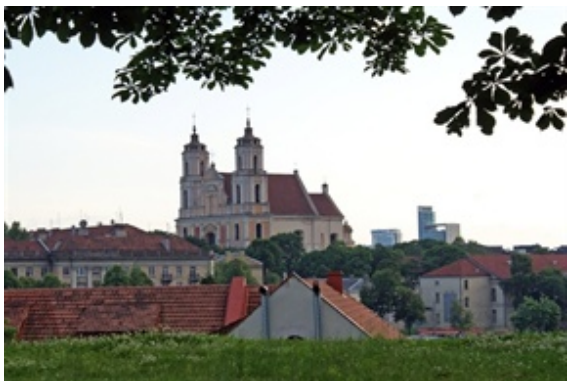
54°41'02"N 25°18'20"E | na mapie:F

Wilno Kościół Św. Rafała Archanioła i klasztor jezuitów. (Vilniaus Šv. arkangelo Rapolo bažnyčia)

Kościół Św. Rafała Archanioła i klasztor jezuitów w Wilnie został ufundowany przez Michała Koszyca. Zbudowany w stylu barokowym w latach 1702-1730, został zajęty przez armię napoleońską na magazyn, a potem w roku 1832 przez władze carskie na koszary. Wiernym zwrócony w 1860 roku. Po kasacie zakonu jezuitów w roku 1773 klasztor został przekazany pijarom. Kościół znajduje się w dzielnicy Śnipiszki, na stromym brzegu Wilii, na wprost Zielonego Mostu przy ulicy Snipiskiej 1 (ŠnipiŠkiu g. 1).

54°41'34"N 25°16'45"E | na mapie:G

Wilno

Žalioji tiltas - Zielony Most

Łączy stare centrum miasta z budującym się na prawym brzegu City i na pierwszy rzut oka nie pasuje ani do historycznego starego, ani też do nowoczesnego centrum miasta. Zielony Most zdobią socrealistyczne rzeźby z brązu, przedstawiające proletariuszy i chłopów, studentów i krasnoarmiejców. Niemniej wielu miejscowych oraz turystów (niektórzy tylko z powodu właśnie krasnoarmiejców) uważa ten most za najciekawszy z wszystkich kilkunastu mostów na Wilii.

Chociaż obecny metalowy most powstał w 1955 roku i do 1989 r. nosił imię generała armii radzieckiej, „oswobodziciela” Wilna, Iwana Czerniachowskiego, jego historia sięga kilkuset lat wstecz. Pierwszy most w tym miejscu został wybudowany jeszcze w 1536 r. na rozkaz króla Zygmunta I Starego. Obiekt był murowany, sporych rozmiarów, z daszkiem gontowym i ławkami na wzór ówczesnych budowli. Na moście pobierano tzw. mostowe za przejście na drugą stronę rzeki. Przywilej nie wnoszenia opłaty miała szlachta, duchowieństwo oraz Żydzi idący w kondukcje pogrzebowym, na położony po drugiej stronie rzeki kirkut. Zyski z „mostowych” przeznaczano na renowację i konserwację mostu. Częściowo most zarabiał też na utrzymanie szpitala przy kościele Trójcy Świętej.

W 1776 roku most przebudowano i po raz pierwszy pomalowano na zielono. Od tego też czasu pochodzi obecna jego nazwa. Most łączy po obydwu stronach Wilii Vilniaus gatve (ul. Wileńska) i Kalvariju gatve (ul. Kalwaryjską) oraz biegnące po przeciwnych brzegach, wzdłuż Wilii, Žygimanto gatve (ul. Zyguntowska) i Žvejų gatve (ul. Rybaki).

54°41'29"N 25°16'48"E | na mapie:H

Wilno

Gedimino Bokštas - Baszta Giedymina

Na szczycie góry nad zbiegiem Wilii i Wilenki wznosi się Baszta Giedymina. Jest jedyną pozostałością Zamku Górnego, którego ruiny leżą u stóp tejże baszty. Zamek był wzniesiony w połowie XIV wieku przez Giedyminą, prawdopodobnie w miejscu starszych budowli obronnych. Źródła archeologiczne wskazują, że już w wiekach XI-XII na górze była drewniana forteca.

Znany z okresu Gedymina zamek spłonął doszczętnie w 1419 r. Został następnie odbudowany za panowania księcia Witolda. Okazała budowla w stylu gotyckim górowała nad Wilnem, lecz z czasem jej właściwości obronne traciły na znaczeniu i Zamek popadał w ruinę. Ostatni raz był użyty jako obiekt obronny w 1655 roku, kiedy oblegali go Moskale. Z biegiem czasu zamek ostatecznie popadł w ruinę.

Dopiero w XIX wieku przypomniano sobie o obronnych właściwościach zamku. Na rozkaz cara urządzono tu ponownie twierdzę. Wiązało się to też z kolejną dewastacją ruin, gdyż zostały zburzone resztki baszty północnej i południowej, jak też ruiny otaczające zamek. Wzmocniono zbocza góry oraz wybudowano nową drogę do Zamku. Do dziś na Górze Zamkowej zachowała się jedynie odosobniona wieża. W latach 30. ubiegłego stulecia zabezpieczono ją przed ostateczną ruiną.

Po wojnie, po gruntownej rekonstrukcji w latach 1948–1950, urządzono w niej Aukštaities pilies muzejus (Muzeum Zamku Górnego), które w 1968 r. zostało filią Muzeum Narodowego. Baszta Giedymina jest jednym z najważniejszych symboli narodowych Litwy. Po odzyskaniu przez Litwę niepodległości na szczycie wieży umieszczono trójkolorową flagę narodową.

Zwiedzając muzeum mieszczące się w Baszcie Gedymina, warto zwrócić uwagę na schemat bitwy pod Grunwaldem oraz sztandary zdobyte na Krzyżakach. W muzeum znajduje się też brązowe popiersie wielkiego księcia

Witolda dłuta Vincasa Grybasa. Ekspozycje muzealne zawierają też miecze, muszkiety i małe działa, hełmy oraz kolczugi, kamienne kule armatnie inne militaria z różnych okresów. Na jednym z pięter baszty można obejrzeć makietę wileńskich zamków oraz fotokopie rysunków Franciszka Smuglewicza, przedstawiające m.in. zamek i bramy miejskie w końcu XVIII wieku. Można też rzucić okiem na panoramiczny plan miasta z 1576 roku, żeby po wejściu na górne piętro skonfrontować go z aktualnym widokiem.

Na najwyższym piętrze baszty urządzono taras widokowy, z którego rozciąga się przepiękny widok na stare Wilno oraz leżące za wzgórzami nowe dzielnice miasta. Jest to jeden z najpiękniejszych obrazów Wilna. Muzeum mieści się przy Arsenalu gatve.

54°41'13"N 25°17'27"E | na mapie:I

Wilno

Piliu parkas - Park Zamkowy

Inaczej Cielętnik, rozciąga się między T. Vrublevskio gatve (ul. T. Wróblewskiego), a Barbaros Radvilaites gatve (ul. Barbary Radziwiłłówny). Nazwę swą zawdzięcza zamkowi, gdyż został założony w okolicach dziś odbudowywanego Zamku Dolnego. Nazwa „Cielętnik” wywodzi się od rozciągających się tu kiedyś łąk, na których pasły się krowy.

Zamek został zburzony podczas wojny z Moskwą w drugiej połowie XVII wieku. W latach 1799–1803 ostatecznie rozebrano go z polecenia carskich władz. W latach siedemdziesiątych XIX wieku Rosjanie założyli tu skwer im. Aleksandra Puszkina. Ustawili tu też na specjalnym postumencie popiersie poety. Po wycofaniu się z miasta Rosjan po I wojnie światowej zniknęła też nazwa parku, a popiersie poety wywieziono do Rosji.

Po II wojnie światowej władze sowieckiej Litwy przywróciły nazwę Park im. A. Puszkina i ufundowali nowe popiersie

poety, które wraz z nazwą zachowały się do 1991 roku, do czasu odzyskania przez kraj niepodległości. W tym też okresie parkowi przywrócono historyczną nazwę, a popiersie Puszkina przeniesiono tym razem do Muzeum Puszkina na Markusiai (Markučiai). Po odzyskaniu przez Litwę niepodległości rozpoczęła się odbudowa Zamku Dolnego tzw. Pałacu Władców (Valdovu rūmai).

Wracając do Parku Zamkowego, idąc w kierunku południowo-zachodnim Cielętnik łączy się z Ogrodem Bernardyńskim obecnie Ogród Serejkiski (Sereikiškiau sodas). Park został założony w 1469 r. przez zakonników, którzy mieli tu swój browar i wytwórnię miodów pitnych. Dziś Ogród Bernardyński jest jednym z ulubionych miejsc wypoczynku wilan. Unikalna przyroda i przytulne zakątki sprzyjają relaksowi, jak też czynnemu wypoczynkowi. Tym bardziej, że park znajduje się w samym centrum miasta obok uczelni i szkół oraz w bezpośrednim sąsiedztwie starówki i prestiżowej dzielnicy Zarzecze. W Ogrodzie Bernardyńskim często odbywają się koncerty, imprezy miejskie oraz festyny ludowe. Z ogrodu rozlega się wspaniały widok na Górę Bekieszową, która leży naprzeciwko po drugiej stronie płynącej przez ogród Wilenki.

54°41'09"N 25°17'35"E | na mapie:J

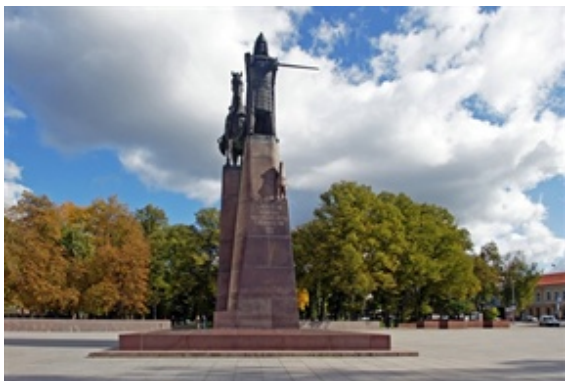
Wilno

Pomnik snu Giedymina - Legenda o żelaznym wilku

Pomnik księcia Giedymina założyciela Wilna stoi na najważniejszym placu stolicy Litwy, Placu Katedralnym. Przedstawia wielkiego księcia pokazującego miejsce gdzie ma powstać miasto. Obok stoi jego koń, a na dole wyjący wilk.

Pomnik nawiązuje do litewskiej legendy według której śpiącemu Giedyminiowi przyśnił się żelazny wilk wyjący na wzgórzu. Sprowadzony pogański kapłan wytłumaczył, że wilk jest symbolem miasta, które książę powinien zbudować w tym miejscu. W ten sposób powstało Wilno. Wielki książę Giedymin był dziadkiem Władysława Jagiełły. Pomnik odsłonięto w 1996 roku.

54°41'07"N 25°17'19"E | na mapie:K

Wilno

Arkikatedra Basilika - Katedra Wileńska

Znajduje się na rozległym Placu Katedralnym (Katedros aikšte) przy ulicy Šventaragio gatve. W Dolinie Świntoroga (Šventoragio), w czasach pogańskich oddawano cześć najważniejszemu bogowi pogańskiej Litwy, Perkunowi. Katedra stoi więc jako symbol zwycięstwa chrześcijaństwa nad pogaństwem.

Pierwszą, drewnianą katedrę, ufundował król Jagiełło. Zbudowano ją po chrzcie Litwy, który miał miejsce 10 marca 1387 roku. Na początku XIV wieku drewnianą świątynię strawił ogień. Następnie wybudowano już w stylu gotyckim, a budowie patronował sam Książę Witold. Świątynię przebudowywano potem wielokrotnie. Podczas burzy w 1769 roku zwała się wieża zegarowa, która mocno uszkodziła sklepienie kościoła. ówczesny biskup wileński Ignacy Massalski zlecił więc architektowi Wawrzynowi Gucewiczowi opracowanie projektu odbudowy katedry.

Odnowiona katedra, już w obecnym kształcie, oddana została wiernym w 1801 roku. Ta klasycystyczna, ceglana budowla ma kształt wydłużonego czworoboku z ośmioma parami filarów wewnątrz. Fronton jest ozdobiony portykiem opartym na sześciu doryckich kolumnach. Na szczycie katedry umieszczono trzech świętych - św. Kazimierza, św. Stanisława i św. Helenę, patronów Litwy, Polski i Rusi. Figury dłuta profesora Kazimierza Jelskiego zostały zniszczone w 1950 roku przez władze sowieckie. Po odzyskaniu przez Litwę niepodległości na początku ubiegłego stulecia rzeźby zostały zrekonstruowane i znowu wieńczą portyk katedry. W narożnikach katedry stoją przybudówki kaplic i zakrystii. Po obu stronach bazyliki kryte galerie ze stojącymi w niszach gipsowymi posągami dłuta profesora K. Jelskiego: od strony miasta przedstawiają królów z dynastii Jagiellonów, od Wilii zaś jezuickich świętych.

We wnętrzu znajdują się dwa rzędy ośmiu czworobocznych filarów, które dzielą budowlę na trzy jednakowej wysokości

nawy i podtrzymują krzyżowo-beczkowe sklepienia, ozdobione rozetami w kasetonach. Katedra wybudowana jest na planie prostokąta o wymiarach około 50x25 metrów. Są tu tylko dwa ołtarze: kanoniczny – z cyborium w kształcie srebrnej arki i wikariacki, który zdobi obraz Franciszka Smuglewicza pod tytułem: „Zamordowanie św. Stanisława przez Bolesława Śmiałego”.

Wewnątrz katedry znajduje się 11 kaplic: św. Kazimierza, św. Marii Magdaleny (Biskupia), św. Ignacego Loyoli, św. Pawła (Montwidowska), Ukrzyżowania Zbawiciela (Gasztołdowska), św. Jana Nepomucena (Czarna, Częstochowska, Zesłańców), św. Władysława (Wojnińska), Królewska (Niepokalanego Poczęcia NMP, Wołowiczowska), Zwiastowania NMP (Kieżgajłowska), św. Piotra oraz kaplica Grobu Pańskiego.

Najstarszą z nich jest Kaplica Królewska - Wołowiczowska, założona w 1473 roku. Jej fundatorem był Kazimierz Jagiellończyk. W 1495 roku biskup Tabor udzielił w niej ślubu Aleksandrowi Jagiellończykowi z Heleną, córką Iwana III. Natomiast w 1547 roku Zygmunt August wziął w tej kaplicy potajemnie ślub z Barbarą Radziwiłłówną, wdową po wojewodzie trockim, Stanisławie Gasztołdzie.

Kaplica św. Kazimierza, chroni relikwie pierwszego świętego ziemi litewskiej - patrona Litwy, królewicza z rodu Jagiellonów. Kanonizacja Kazimierza datowana jest na 1602 rok. Właśnie w tym okresie król Zygmunta III Waza rozpoczął budowę kaplicy przy Katedrze Wileńskiej, a zakończył budowę w 1636 roku jego syn, Władysław IV. W 1648 roku na ołtarzu kaplicy w srebrnej trumnie uroczyste zostały złożone relikwie Świętego Kazimierza. Spoczęły tu też serce i wnętrzności zmarłego w Mereczu Króla Władysława IV. Szczątki umieszczono pod mensą ołtarza w specjalnych puszkach ze stopu cynku i miedzi. Po zajęciu Litwy przez Związek Radziecki, katedrę zamieniono najpierw w magazyn, zaś od 1956 roku w Galerię Obrazów. Ołtarze i wejścia do kaplic zostały zasłonięte. Relikwie św. Kazimierza przeniesiono do kościoła św. Piotra i Pawła, pełniącego w owym czasie funkcje kościoła głównego litewskich katolików.

Po zwróceniu Katedry Wileńskiej wiernym w 1989 roku relikwie św. Kazimierza uroczyste były przeniesione na dawne miejsce do kaplicy. Kilkadziesiąt metrów od głównego wejścia do Katedry wznosi się dzwonnica (Arkikatedros varpine). Osobno stojąca i licząca prawie 60 metrów wysokości została wybudowana na resztkach jednej z baszt Zamku Dolnego. Legenda zaś mówi, że jej fundament, to dawna wieża pogańskiego kapłana Krive-Krivejte.

54°41'09"N 25°17'13"E | na mapie:L

Wilno

Šv. Onos bažnyčia - kościół św. Anny

Perła wileńskiej architektury sakralnej. Świątynia przy samej ulicy Maironio gatve wchodzi w skład całego kompleksu obejmującego kościół św. Michała oraz świątynię i klasztor Bernardynów. Kościół św. Anny, z charakterystycznym gotyckim wyglądem zaliczany jest do najcenniejszych zabytków Wilna.

Pierwsza wzmianka o nim pochodzi z 1501 roku. Była to murowana świątynia z drewnianymi stropami, którą w 1564 r. strawił pożar. Odbudowana została w 1585 roku z polecenia arcybiskupa lwowskiego Jana Dymitra Solikowskiego oraz przy finansowym wsparciu Radziwiłłów. W następnych latach przeprowadzono szereg renowacji kościółka, lecz do dziś nie ma pewności, kto jest autorem architektury, na urok której mało kto pozostaje obojętny.

Przypuszczalnie jednym z architektów kościoła był Michał Enkinger, budowniczy m.in. murów obronnych w Gdańsku i kościoła Brygidek w Elblągu. Uroda kościoła zauroczyła nawet francuskiego Cesarza Napoleona I. Bonaparte miał tu powiedzieć, że gdyby mógł, to przeniósłby świątynię w swoich dłoniach do Paryża.

Zachodnią fasadę wieńczą trzy smukłe wieżyczki z

koronkowymi krzyżami, wzniesione z 33 rodzajów profilowanych i wypalanych ze gliny cegieł. Niestety rozczarowuje wnętrze kościoła. Znajduje się tu 19-metrowa nawa oddzielona od prezbiterium ostrym gotyckim łukiem. Obraz dopełniają trzy barokowe ołtarze, które nieco kłócą się z gotyckim wykończeniem świątyni.

Przy kościele stoi czynna, aczkolwiek niedostępna dla turystów kaplica Schody Chrystusa (Scala Christi), zwane potocznie „Stopy”. Obok wzniesiona w 1874 roku gotycka dzwonnica. Tuż za dzwonnica, na skwerku przed sąsiednim kościołem Bernardynów znajduje się pomnik Adama Mickiewicza dłuta G. Jokubonisa (1984). Dla turystów z Polski trudnym może okazać się skojarzenie epitafium na pomniku z nazwiskiem wieszcz. Mimo zabiegów miejscowych Polaków i polskich placówek dyplomatycznych oraz przychylności wileńskich władz, autor dzieła kategorycznie odmówił umieszczenia na pomniku obok litewskiej wersji Adomas Mickevičius wersji polskiej Adam Mickiewicz.

54°40'59"N 25°17'35"E | na mapie:M

Wilno

Adomo Mickevičiaus Memorialinis butas muziejus - Muzeum Adama Mickiewicza

Nieopodal kościoła św. Anny, przy Bernardyńskiej 11, znajduje się Muzeum Adama Mickiewicza. Na początku XIX w. kamieniczka, w której dziś mieści się, należała do niejakiego Życkiego. W 1822 roku wynajmował tu

mieszkanie (na parterze od strony dziedzińca) Adam Mickiewicz. To było miejsce gdzie powstawała „Grażyna”. W 1911 roku w tej samej kamienicy, będącej wówczas własnością znanego śpiewaka i wydawcy Jana Obsta, otwarte zostało muzeum poświęcone Mickiewiczowi.

W 1979 roku dokonano renowacji budynku, a od 1983 r. w trzech salkach znowu otwarto tu muzeum poety. Muzeum działa pod opieką Uniwersytetu Wileńskiego. Wśród eksponatów są między innymi rzeczy osobiste poety: krzesło przywiezione z Paryża, które przed wojną stało w celi Konrada przy klasztorze Bazylianów, oraz część sprzętów domowych z jego mieszkania w Kownie. W muzeum jest także księga rejestracyjna studentów z 1815 roku, w której pod nr. 93 wpisano nazwisko Mickiewicza. W jednym z pomieszczeń muzeum otworzono Salę Filomatów, gdzie są organizowane wieczory poetyckie oraz spotkania poetów z Polski i Litwy.

54°40'60"N 25°17'32"E | na mapie:N

Wilno

Gedimino prospektas - Aleja Giedymina

W dzień przejezdna, na wieczór i noc udostępniana dla pieszych. Stąd dwójaki charakter ulicy. W dzień jest jedną z najbardziej reprezentacyjnych ulic litewskiej stolicy, przy której mieszczą się siedziby ważnych instytucji państwowych, rządu, parlament, resortów oraz banki, hotele, siedziby dużych firm i organizacji. Wieczorem i na noc Aleja Giedymina zamienia się w jeden z najdłuższych deptaków w Europie i długością może konkurować zapewne z kopenhaską Strøget.

Wileńska Aleja, z ciągiem ekskluzywnych butików, restauracji, nocnych klubów, kawiarenek, kasyn i innych obiektów przyciąga miłośników rozrywki i „shoppingu”. Aleja ciągnie się na północny zachód od Katedros aikštonė (pl. Katedralny) do Žvėryno tiltas (most Zwierzyniecki). Biegąc prawie

równoległe do lewego brzegu Wilii, łączy kilka miejskich placów - Katedros aikštonė (pl. Katedralny), Savivaldybės aikštonė (pl. Samorządu), Lukiškių aikštonė (pl. Łukiski), Nepriklausomybės aikštonė (pl. Niepodległości).

Przy tej ulicy znajdują się też ciekawe obiekty, które warto zobaczyć: Litewska Akademia Nauk, Biblioteka Narodowa im. Marcina Mažvyda (Martynas Mažvydas – autor pierwszej książki litewskiej), Poczta Główna, pasaż handlowy Gedimino 9, czy też ekskluzywne centrum handlowe mieszczące się w przedwojennym hotelu George, zbudowanym według projektu hr. Rostworowskiego, obok dawnego domu handlowego Braci Jabłkowskich.

Na końcu alei, przy moście Zwierzynieckim znajduje się gmach parlamentu litewskiego (Gedimino gatvė 53). Nieco schowany, w zieleni skwerku przy alei stoi też pomnik Žemaitė - wybitnej pisarce litewskiej Juliji Beniuševičiute Žymantienė-Žemaitė (1845–1921). Warto też zajrzeć, do księgarni Draugystė (Przyjaźń) z obcojęzyczną literaturą w tym również polską.

Większość budynków przy Alei Gedymina powstała na przełomie XIX i XX w., dlatego styl całej ulicy nawiązuje do eklektyzmu. Aleję wytyczono w drugiej połowie XIX w. Powstał wtedy projekt rozbudowy przedmieścia Łukiszki na potrzeby nowego centrum administracyjnego i handlowego rozrastającego się miasta. Od pobliskiego kościoła św. Jerzego budowaną ulicę nazwano Świętojerską (z rosyjskiego Georgiewskij prospekt), w skrócie – Jerek. W okresie międzywojennym nadano jej nazwę Mickiewicza. Podczas okupacji hitlerowskiej zmieniono nazwę na Fährstraße, a w czasach Związku Radzieckiego kolejno zmieniano na prospekt Stalina oraz prospekt Lenina. Ostatecznie ulica nosi nazwę legendarnego założyciela miasta, księcia Gedymina.

54°41'16"N 25°16'34"E | na mapie:O

Wilno

Lukiškių aikštė - Plac Łukiski

Położony między Gedimino prospektas, Vasario 16-osios gatve, a J. Tumo-Vaižganto gatve. Otoczony ze wszystkich stron prostymi alejkami lipowymi, przecięty siecią ścieżek spacerowych dziś zajmuje powierzchnię około 4 ha. W okresie międzywojennym co roku w dniu św. Kazimierza (4 marca) odbywały się na placu słynne Kaziukowe jarmarki, czyli Wileńskie Kaziuki.

W 1936 r. nazwę Łukiski Rynek zmieniono na pl. Marszałka Piłsudskiego. Po wojnie, w okresie władzy radzieckiej nadano mu imię Lenina, a w latach 1952–1992 stał tu okazały pomnik przywódcy rewolucji. Plac na Łukiskach jest też miejscem martyrologii narodu polskiego i litewskiego. W okresie 1863–1864 w okolicach placu, będącego wówczas pustkowiem na przedmieściu Łukiszki, rozstrzeliwano polskich patriotów. Stracono tu ogółem 37 osób, wśród nich Zygmunta Sierakowskiego i Konstantego Kalinowskiego – przywódców powstania styczniowego na Litwie.

Na obrzeżach placu, przed kościołem św. Jakuba i Filipa umieszczono tablicę w języku litewskim, poświęconą pamięci tych dwóch zamordowanych przywódców powstania styczniowego na Litwie. Również w więzieniu przy pobliskiej Auku gatve (ul. Ofiarna) podczas ostatniej wojny zamordowano setki Polaków walczących o wolność Ojczyzny. Przy Placu Łukiskim mieści się także dawna siedziba NKWD, w której piwnicach pomordowano wielu Litwinów walczących o niepodległość swego kraju. Informują o tym tablice pamiątkowe na murach budynku.

54°41'22"N 25°16'15"E | na mapie:P

Wilno

Vilniaus universitetas - Uniwersytet Wileński im. Stefana Batorego

Uniwersytet Wileński im. Stefana Batorego (Vilniaus universitetas) jest ostatnią nazwą, jaką wileńska wszechnica nosiła w okresie międzywojennym. W swojej kilkusetletniej historii wileńska uczelnia działała pod różnymi nazwami.

Zespół budynków uniwersytecki położony jest w sercu Starego Miasta między Pilies gatve (ul. Zamkowa), Šv. Jono gatve (ul. Świętojańska), Universiteto gatve (ul. Uniwersytecka) i S. Skapo gatve (ul. Skopówka). Była to Szkoła Główna Litewska, Szkoła Główna Wileńska, Imperatorski Uniwersytet Wileński, który został zamknięty przez rząd carski po powstaniu styczniowym. Po przejściu Wilna przez Polskę uczelnia została wskrzeszona i do 15 XII 1939 r. funkcjonowała właśnie jako Uniwersytet im. Stefana Batorego.

Uczelnia powstała w 1570 roku w Wilnie jako kolegium

jezuickie, które 9 lat później (1 IV 1579) Stefan Batory przekształcił w uniwersytet. Po II wojnie światowej, od 1955 r. i do czasów odrodzenia niepodległej Litwy, wileńskiej uczelni narzucono patronat litewskiego działacza komunistycznego Vincasa Kapsukas-Mickevičiusa. Sławę i wpływy uniwersytet zyskał w pierwszej połowie XIX wieku.

Z uniwersytetem nierozzerwalnie jest związana działalność wybitnych profesorów i absolwentów, zasłużonych dla kultury polskiej, ale też litewskiej. Związani z nim byli książdz Skarga, Poczubut-Odlanicki, bracia Śniadeccy, Mickiewicz i Słowacki, litewscy działacze oświatowi Dowkont (Daukantas) i Staniewicz (Stanevičius) oraz wielu innych.

Budynki uniwersyteckie, to kolejna historia w dziejach uczelni. Rozległy kompleks zabudowań obejmuje sporą część wileńskiej starówki. Zabytkowe budowle, wznoszone w różnych okresach, stąd łączą w sobie kilka stylów architektonicznych charakterystycznych dla epoki XV–XIX wieków. Na terytorium uczelni znajduje się 12 dziedzińców, które otaczają uniwersyteckie gmachy. Dziedzińce nazwano imionami wybitnych osobistości związanych z dziejami uczelni. Jeśli zaczniemy zwiedzanie uczelni od ul. Świętojańskiej, od strony Pałacu Paców, gdzie mieszczą się polskie placówki dyplomatyczne, to trafimy na dziedziniec Wielki (Piotra Skargi) i kolejno na dziedziniec Macieja Sarbiewskiego, dziedziniec Szymona Dowkonta (F. Smuglewicza) i dziedziniec Arkadowy. Wejście przez bramę od ul. Zamkowej prowadzi na dziedziniec Wawrzyńca Gucewicza, dziedziniec Adama Mickiewicza, dziedziniec Szymona Staniewicza i dziedziniec Konstantego Szyrwida. Zaś wchodząc od strony ul. Uniwersyteckiej trafimy na dziedziniec Mikołaja Daukszy, dziedziniec Biblioteczny (Centralny), dziedziniec Marcina Poczubuta (Obserwatorium) i dziedziniec Apteczny.

Wśród turystów z Polski największą ciekawość wywołują dziedzińce Wielki i Poczubuta. Dziedziniec Wielki jest otoczony z trzech stron barokową kolumnadą. Mieszczą się tu trzy freski ukazujące założyciela i późniejszego patrona Uczelni - Stefana Batorego oraz Piotra Skargę i jednego z braci Śniadeckich. Tuż obok w klasycystycznym budynku, obok wysokiej dzwonnicy i lewej części fasady kościoła św. Jana, urządzono z początkiem XIX w. Aulę Kolumnową, zaliczaną do najładniejszych sal w całym zespole uniwersyteckim.

Na dziedzińcu Poczubuta możemy podziwiać Obserwatorium Astronomiczne, udekorowane m.in. tablicą poświęconą Komisji Edukacji Narodowej. Wewnątrz mieści się klasycystyczna Biała Sala, w Bibliotece i sąsiednich budynkach zaś sale Lelewela i Sala Smuglewicza. Uniwersyteckie obserwatorium astronomiczne należy do najstarszych w Europie. Z wieży obserwatorium w 1865 roku po raz pierwszy na świecie rozpoczęto regularne fotografowanie zjawisk na Słońcu. Na dziedzińcu

Sarbiewskiego uwagę zwraca budynek uniwersyteckiej księgarni Littera. Freski na sklepieniu przedstawiają najbardziej znanych wykładowców i studentów uczelni.

54°40'58"N 25°17'16"E | na mapie:Q

Wilno

Sobór Przemysławej Bogurodzicy (Dievo Motinos Emimo i Dangu katedra)

Cerkiew pw. Przemysławej Bogurodzicy to prawosławna cerkiew katedralna wybudowana w stylu gruzińskim. Pierwsza świątynia zbudowana w tym miejscu w 1346 roku spłonęła podczas insurekcji kościuszkowskiej. Obecna cerkiew powstała w 1868 r. według projektu Aleksandra Riazanowa i Nikołaja Czagina.

W jej wnętrzu znajdują się tablice pamiątkowe żołnierzy rosyjskich poległych w powstaniu styczniowym, a także grób Heleny Moskiewskiej, żony króla polskiego i wielkiego księcia litewskiego Aleksandra Jagiellończyka. Cerkiew mieści się przy ulicy Maironio.

54°40'52"N 25°17'33"E | na mapie:R

Wilno

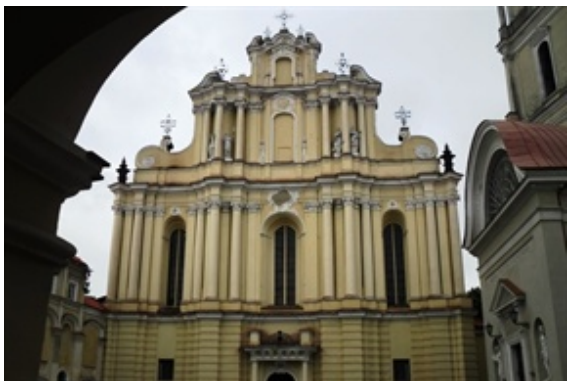
Šv. Jono Krikštytojo ir w. Jono Apaštalo ir Evagelisto Bažnyčia - Kościół św. Jana Chrzciciela, św. Jana Apostoła i Ewangelisty

To jedna z najstarszych i najpiękniejszych budowli sakralnych w Wilnie. Jego budowę rozpoczęto w 1387 roku, a zakończono w roku 1426. Początkowo kościół odpowiadał epoce, w której dominował styl gotycki, lecz stale przebudowywany do XIX w. nabrał charakteru barokowo-klasycystycznego.

Niewątpliwie jednym z najważniejszych architektonicznych elementów kościoła jest dzwonnica. Jej wolnostojąca bryła wznosi się na wysokość 86 metrów, przez co dzwonnica stała się charakterystycznym elementem wileńskiej starówki. Ozdobą kościoła jest barokowy ołtarz, na który składa się 10 mniejszych ołtarzy.

W kościele znajdują się pomniki poświęcone wybitnym Polakom – A. Mickiewiczowi, W. Syrokomli i S. Moniuszce. Moniuszko w czasie swego pobytu w Wilnie w 1840–1858 był tu organistą. W świątyni znajduje się też tablica upamiętniająca czyny T. Kościuszki. Adres Šv. Jono gatve (ul. Świętojańska)12.

54°40'56"N 25°17'18"E | na mapie:S

Wilno

Piatnickajos cerkve - cerkiew św. Paraskiewy

Niewątpliwym rarytatem wśród zabytków wileńskiej starówki jest cerkiew św. Paraskiewy, nazywana także cerkwią Piatnicką. Znajduje się przy Didžioji gatve 2 (ul. Wielka). W okresie przedwojennym był to Rynek Rybny. Cerkiew zbudowano tu około 1345 roku dla prawosławnej żony księcia Olgierda. Świątynia ta była prawdopodobnie pierwszym murowanym budynkiem w Wilnie.

W 1611 roku przekazano ją unitom i z biegiem czasu świątynia popadła w ruinę. Odnowiono ją dopiero w 1864 r. na rozkaz generał-gubernatora wileńskiego Michaiła Murawiewa (Wieszatiela). Dziś w cerkwi znajduje się galeria sztuki, ale też są czynione starania, by została przekazana wiernym. Architektura cerkwi, ani też jej wystrój wewnątrz niczym specjalnym nie wyróżnia się.

Według miejscowej legendy, w 1708 r. car ochrzcił w tej świątyni Murzyna o imieniu Hannibal, który był uważany za dziadka Aleksandra Puszkina. Hannibal był prawdopodobnie niewolnikiem tureckim i na Litwę trafił jako dar sułtana tureckiego dla Piotra I Wielkiego. Epizod ten potwierdza umieszczona na zewnątrz tablica z opisem wydarzeń sprzed wieków.

54°40'52"N 25°17'20"E | na mapie:T

Wilno

Pacu rumai - Pałac Paców

Okazały budynek przy Didžioji gatve (ul. Wielka) pod nr 7, to dawny pałac rodu Paców. Obecny kształt budynku jest wynikiem przebudowy Domu Wojewody z przełomu XV i XVI w. Renowacji domu dokonano w 1675 r. z polecenia Michała Paca, sławnego fundatora kościoła św. Piotra i Pawła na Antokolu.

Od czasu przebudowy pałac stał się najwspanialszą magnacką rezydencją w Wilnie, co znalazło odbicie w

popularnym powiedzonku: „wart Pac pałaca, a pałac Paca”. Na salonach Pałacu Paców bywali monarchowie Jan Sobieski (1688), Aleksander I czy Napoleon Bonaparte (1812) i inne znakomitości ówczesnego świata. A w 1822 r. odbywały się tu tajne posiedzenia filaretów.

Przebudowany przez Rosjan w połowie XIX w. na pomieszczenia biurowe, znacznie ucierpiał na swej niedysiejszej świetności. Dziś w zabytkowym gmachu rezydują różne instytucje i firmy. Pałac Paców, obok rezydencji Chodkiewiczów i Ogińskich, Oskierków i Radziwiłłów, Sanguszków i Słuszków, Tyszkiewiczów oraz pałaców Namiestnikowskiego czy biskupiego w Werkach, jest jednym z ponad 20 zabytkowych pałaców w Wilnie wzniesionych przez rody polsko-litewskie.

Przy Šv. Jono gatve (ul. Świętojańska) znajduje się inny pałac Paców, wzniesiony w stylu klasycystycznym. Ostatnio budynek ten odkupiły władze Polski na potrzeby placówek dyplomatycznych w Wilnie. W pałacu znajduje się Ambasada, Konsulat i Instytut Kultury Polskiej.

54°40'49"N 25°17'18"E | na mapie:U

Autorzy zdjęć (w kolejności): V. Valužis/Centrum Informacji Turystycznej Litwy, km_nida, km_nida, km_nida, km_nida, km_nida, km_nida, V. Valužis/Centrum Informacji Turystycznej Litwy, km_nida, V. Valužis/Centrum Informacji Turystycznej Litwy, K.Driskius/Centrum Informacji Turystycznej Litwy, km_nida, V. Valužis/Centrum Informacji Turystycznej Litwy, km_nida, km_nida, km_nida, sevinis

Przewodnik wygenerowany w serwisie www.polskaniezwykla.pl. Wszystkie prawa zastrzeżone. Żadna część ani całość Mini przewodnika nie może być reprodukowana ani przetwarzana w sposób elektroniczny, mechaniczny, fotograficzny i inny; nie może być użyta do innej publikacji oraz przechowywana w jakiegokolwiek bazie danych bez pisemnej zgody Administratora serwisu. Copyright © 2007 Polska Niezwykła

